

EGYETÉRÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. szám.

Hirdetések és nyilatkozatok felvételének árak... Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

Budapest, május 29.

Csupa elintézett kérdés van előttünk a pillanatban: a tuniszi építési ügy, mint a török-görög konvenczió, melynek görög részről történt előadása általános melegekedést keltett...

tiási állásnak magyar honpolgárral való betöltését kéri. Maros-Torda megye közönségének feliratát, melyben Somogy megyének följelentését tartólván, oly törvényi al-kottatni kéri, hogy a kereskedők és iparosok könyvei csak akkor bírjanak bizonyító erőt...

Kéri ezen válasza tudomásul vételét. Az interpelláció a ház a választ tudomásul veszik. Következik a közmunkügyi miniszternek válasza Rohonczy Gedeon interpellációjára.

száz választónál több jelent meg, a szám még akkor sem apadt, midőn öt és hat óra közt sűrű zápor kezdett esni. A választók ernyőket terjesztettek ki, lombos fák alá húzódtak a figyelmesen végig hallgatták brj Mednyánszky Árpád tartalmas, részletes programját ismertető beszédét.

és kereskedelem sem virágozhat fel, tehát az iparosnak és kereskedőnek egyformán érdekelten áll az önálló vámtarifa követelése. S ez a függetlenségi párt programjának egyik főpontját képezi.

A mi nem elintézett, az eddig még nem is európai kérdés, az a bolgár trónválság. Sándor fejedelemnek minap közzölt manifestumára a bolgár nemzetgyűlés elnöke, Szuknarov egy nyílt levéllel válaszolt, melyben a képviselők és honfiai figyelmét különösen arra a komoly és bizonytalan helyzetre hívja fel...

Következik az 56 sorjegyekben foglalt kérvények folytatásának tárgyalása. A 41-46. sz. kérvényekre a bizottság véleménye Vécsey Tamás előadó ajánlata alapján el fogadtatik.

A főrendiház a déli 1/2 órákor Majláth György irótkelte alatt tartott ülésében Beöthy Algronou a képviselőház jegyzője átnyújtotta a képviselőház mai ülésében végleges megszavazott határozatát...

száz választónál több jelent meg, a szám még akkor sem apadt, midőn öt és hat óra közt sűrű zápor kezdett esni. A választók ernyőket terjesztettek ki, lombos fák alá húzódtak a figyelmesen végig hallgatták brj Mednyánszky Árpád tartalmas, részletes programját ismertető beszédét.

és kereskedelem sem virágozhat fel, tehát az iparosnak és kereskedőnek egyformán érdekelten áll az önálló vámtarifa követelése. S ez a függetlenségi párt programjának egyik főpontját képezi.

Budapest, május 29.

A főrendiház folyó évi május hó 30-án déli 12 órákor ülést tart.

A horvát határvidék bekebelezése tárgyában, az országgyűlési bekebelezése után rövid idő múlva közzétették az felségének a polgárosítást elrendelő legelső haduri nyílt parancsa és magyar királyi kérést, a polgárosítás aztán nyomban fogantositást fog.

Következik az igazságügyminiszter válasza Tischerler Vincze interpellációjára. Pauler Tivadár igazságügyminiszter: Tischerler Vincze azon kérdést intézte hozzá, hogy van-e tudomása azon visszaélésekről, a melyeket a szeptemberi járásbírók néhány hivatalnok a cserháti képviselőválasztási mozgalmakban elkövetett és szándékoztak elkövetni...

A főrendiház a déli 1/2 órákor Majláth György irótkelte alatt tartott ülésében Beöthy Algronou a képviselőház jegyzője átnyújtotta a képviselőház mai ülésében végleges megszavazott határozatát...

száz választónál több jelent meg, a szám még akkor sem apadt, midőn öt és hat óra közt sűrű zápor kezdett esni. A választók ernyőket terjesztettek ki, lombos fák alá húzódtak a figyelmesen végig hallgatták brj Mednyánszky Árpád tartalmas, részletes programját ismertető beszédét.

és kereskedelem sem virágozhat fel, tehát az iparosnak és kereskedőnek egyformán érdekelten áll az önálló vámtarifa követelése. S ez a függetlenségi párt programjának egyik főpontját képezi.

A képviselőház ülése május 29-én.

Előnk: Péchy Tamás. A kormány részéről jelen vannak: Tisza Kálmán, Szapáry Gyula gr., Pauler Tivadár, Trefort Agost, Szende Béla, Ordódy Pál, Kemény Gábor b. Bedekovich Kálmán.

Következik az igazságügyminiszter válasza Tischerler Vincze interpellációjára. Pauler Tivadár igazságügyminiszter: Tischerler Vincze azon kérdést intézte hozzá, hogy van-e tudomása azon visszaélésekről, a melyeket a szeptemberi járásbírók néhány hivatalnok a cserháti képviselőválasztási mozgalmakban elkövetett és szándékoztak elkövetni...

A főrendiház a déli 1/2 órákor Majláth György irótkelte alatt tartott ülésében Beöthy Algronou a képviselőház jegyzője átnyújtotta a képviselőház mai ülésében végleges megszavazott határozatát...

száz választónál több jelent meg, a szám még akkor sem apadt, midőn öt és hat óra közt sűrű zápor kezdett esni. A választók ernyőket terjesztettek ki, lombos fák alá húzódtak a figyelmesen végig hallgatták brj Mednyánszky Árpád tartalmas, részletes programját ismertető beszédét.

és kereskedelem sem virágozhat fel, tehát az iparosnak és kereskedőnek egyformán érdekelten áll az önálló vámtarifa követelése. S ez a függetlenségi párt programjának egyik főpontját képezi.

NUMA ROUMESTAN. REGÉNY. *) Irtá: ALPHONSE DAUDET. Fordította: FÁI J. BELA. HATODIK FEJEZET. 13. Miniszter! (Folytatás) Az egy hét óta elkészített döntő csapat, a hadiorlatok és ellenforlatok, a baloldali öngyőző dühét a vereség pillanatában, az öt villámok lentü kitérését a szökésben, meg az elnöknek adott csinos feleletének hangsúlyosát is: „Nem! Nincs nekünk semmi, megemlített mindent, kiemelt mindent, s vidámságra, heve átrágot mindenkire. Majd elkormányozott, elősorolta az állásval járó súlyos felelősségeket: reformálni az egyetemet, előkészíteni egy egész új nemzedéket, a nagy remények megvalósítására... megértették, hurrázzal üdvözölték a szót... a felvilágosult férfiak fog maguk köré gyűjtieni, de fog szolitani mindenkit, a kiből bízni akarat és odaadás van... S elérkeznyült tekintettel kezdte már keresni a körülötte szorongók közt: „Fol fogom szolitani Bécht barátomat... Önt is, kedves De Boém.”

ment művészet. De a miniszter végét szakítá a dícséretesnek, s egészen bizalmas, tréfás hangon jegyezte meg, hogy az új kabinet csaknem teljesen délvidekiekből áll. Hat miniszter közül Bordeaux vidéke, Périgord, Languedoc, Provence négyet szolgáltattott. S félhívvelébe hozzá: — Ah, a délszak emelkedik, emelkedik... Paris a miénk. A mi kezünkben van minden. Hja, ebbe már bele kell az uraknak nyugodniok. A hatinok ime másodsor is meghódították Galliat! — (Valóban ilyen hédító latin volt, kiomborodó arca érem-féjével, sötét arszínével s feszelen, heves mozdulatival, melyek olyan kirívók voltak ebben az annyira párisias szalonban. A nevetés és taps között, melyet végzavai előidéztek, könnyedén elhagyta a kandallót, ügyes szinjászó módjára, ki épen a hatás pillanatában töt visszavonnulni — intett Méjennak, hogy jöjjen utána, s eltűnt egy mellékajton, ráhagyva Rossliera, hogy mentse ki a társaság előtt. O ma Versaillesban ebédel a tábornagnál;” s'ig van annyi ideje, hogy fölkeszüljön, néhány aláírást elvégezzen. — Ötötzessen föl, szolt az inasok ki az ebédlőben épen a három teríték rendezgete — az ur, az asszony és Bompad számára — a mindennap fris virágallat tartó körül, melyet Rossalie minden étkezésnél az asztalra tététt. Roumestan csupa öröm volt, hogy nem itt fog ebédelni. A lelkesedés zsviraja, melyet háta mögött hagyott, keresztül hallatszott a bezárt ajtón s ingerelte, hogy ismét társaságot, fényt keressen. A délvideki ember különben sem az otthon embere. Az éjszakai, a zord éghajlat lakói találtak föl a „home”-ot, a családi kör melegségét, melynél az olasz és a provencei jobban kedveli a fagyallatos kioskjait, az utcák zaját és mozgalmasságát. — Az ebédlőlől az iródaiba menve, a kis várostermen kellett keresztül haladni, mely ilyenkor rendszeren tele volt várakozókkal, nyugtalan emberekkel, a kik a képes lapokat forgatva s pörkökkel elfoglalta lelkét az óramutatón. Ma este Méjean elküldte őket, úgy gondolta, hogy nem em adhat kihallgatást. De mégis ott maradt valaki, egy vásári ruhába bújtatott szalasz fű, esetlen, mint valami civiből öltözött káplár. — Hő! adjon isten, Roumestan ur, hogy mint van? — Beh nagy ideje várom már... Ez a különös hangletés, ez a sötétbarna

arez, ez a helyke, legnyikdők modor emlékeztette ugyan Numát, hogy látta valahol — de hol? — Nem ismer már? szolt amaz. — Valmajour, a tamburinost! — Ah! — igaz... tudom már... Tovább akart menni. De Valmajour elállotta az utját, s elbeszélte, hogy már harmadnapja érkezett meg. — Hanem hát, tudja, nem jöhettem előbb. Mikor az ember így egy-egy háznappal száll el olyan helyre, a kit nem ismer, sok baja van, míg őszszekszózik. — Egész háznappal? mondá Roumestan, tégra nyílt szemekkel. — Hát! — Az öreggel, meg a nénémmel... úgy tettünk, a hogy meghagytá. Az írgérető zavarodott és bosszus mozdulatott, mint mindig, valahányszor olyan kötelezőt tartottak elje bevalás végétt, a melyet lekedésében, beszélni, aned, kedveskedni vágyásában állított ki... En istenem! hiszen ő szivesen megengedti az a derék fut... Majd utána lát, módját ejti... De ma nagyon sűrűs a dolga... A hogy, melylyel az államfő... S látván, hogy a paraszt nem látit: — Jöjjön be hát ide... mondá hevesen, s beléptek a főnök szobájába. Mialatt Roumestan, asztalához ülve, hamarjában elolvast és aláírt néhány levelet, Valmajour csendesen nézegette a dus szövegyekkel és butorzatalt ellátott szobát, a könyvtárat, mely egészen körülírtott rajta, bronzmunkákkal, mell-szobrokkal, müdarabokkal, nevezetes jók esetek emlékeivel telteraka, a király arczképét, mely alá néhány sor volt írva — s szive elfogódott a hely ünnepeiségétől, a faragott szökek me-revségétől, a könyvek e sokaságától s különösen a rasak ki gondosan a karszékre ruhát és tiszta fehérneműt. De amott, a lámpa meleg világánál, Roumestan jószágos, széles arca, ismerős képe megnyugattá kissé. Folyó ügyveivel elkészülve, a nagy ember a komornyikja kezébe került, s lábát kinyújtva, hogy nadrágát és cipőjét lehúzzák, beszélgetett a tamburinostal. Elképedve hallá, hogy Valmajourék elővetelők előtt mindent eladtak, az eprest, a szőlőt, a majort. — Eladtátok a majort, holdogtatlanok! — Szepegott is a néném egy kicsit... De

én meg az apó nem tágitottunk. „Ugyan”, mondok, „mitől félsz, mikor ott van Numa, mikor ő hívott el bennünket”? Bizony csakis az ő ártatlansága merhetett így szólni a miniszterről, szemlő-szembe, ilyen fesztelenséggel. De Roumestan nem ezen ütődött meg legjobban. Elgondolta, hogy mennyi ellenséget szerzett már neki ez a javithatalan írgéretés szvenvedelem. De ugyan mi szükség volt neki arra, hogy odamenjen, folzavarni ezeknek az istenadéknak az életét? S ezébe jutottas cordue-éhojy látogatásának legapóbb részlete, a pórnő szabódása, az ő rábeszélő frázisai. S mié? Micsoda gonosz szellem lakik benne? Rettenetes ez a paraszt fi! A mi tehetőségét illeti, az Numának nem isigen juttott eszébe, csak arra a robotra gondolt, a mit ez a népseg a nyakába sózott. Már előre is hallotta Rossalie szemrehányásait, érezte a szigorú tekintet hidegségét. „A szó jelent valamit...” S ime, új állásában, a kegyosztogatás forrásánál, mely zavart hozott magára végzetes jöndulátal! De ez a gondolat, hogy ő most miniszter, az a tudat, hogy hatalom van a kezében, rögtön meg is nyugtatá. Avagy ekkora magaslaton okozhatnak-e bajt ilyen semmi-ségek? Hiszen ő korlátlan ura a szépművészeteknek, keze alatt van minden színház — könyvnyer segíthet hát ezet a boldogtalanon. Visszanyerre ilyké ünbecsülését, más hangon kezdett beszélni a gányóval, s hogy elejét vegye a további bizalmatlanságnak, ünnepelesen és fennentudtára adt, hogy reggel óta mily fontos mőtő-ságra emelkedett. Csak hogy az volt a baj, hogy ebben a pillanatban félre volt vetközve, selyemharisnyában ült ott, megszurondva, domborodó potrohával rösszszin-galandos fehér flanel alsónadrágba szorulva. S Valmajouron nem igen látszott valami nagy megilletődés, mert a „miniszter” szó nem futódott össze előjében ezzel az ingujjas potrohossal emberrel. Tovább is „moussu Numa”-nak szólítgatta, beszélt neki a furulyáról, az új nótákról, a miket rajta megtanult. Nem fél ő most már Párisnak egy tamburinostól se! — Várjon csak — mindjárt megmutatom. Ugrott, hogy tamburinját behozza az előszobából. De Roumestan feltartoztatta. — De mikor mondom, hogy sietek, ördög-adtát!

— Jó... jó... Majd máskor... mondá a paraszt, nyájaszkodó arccal. S megpillantva Méjeant, a ki odajött és hámmult, elmondta neki a három-lyukú hangszer történetét: — Eszembe jutott egy éjszaka, mikor a fülemile zavart hallgattam. Azt gondoltam magamban, hogy: Te Valmajour... Ugyanaz a kis elbeszélés volt, a melyet otthon az aréna emelvényén mondtok el. A nagy siker érzetében szoról szóra megmaradt az jamber emlékezetében. De ezáltal bizonyos félsék habozással, percéről-perceire növekvő haldesággal mondta el, a mint Roumestan maga előtt átalakulni látta a gyönyör-gombos finom mellvertjére, a szigorú szabású fekete kabát alatt, melyet a komornyik rásótt. — „Moussu Numa” most már megnagyobodott-nak látszott. Fejére, melynek a virágzat, hogy fehérselyem nyakraválója eszokráit el ne gyűrje, ünnepelesen mevséget kölcsönzött, halvány világot vetett a nyakába akasztott Szent-Anna rend nagy szalagja és az Izabella-rend csillag-érme, a mely élesen vált ki a sötét posztón. Ez a paraszt, egyszerre remüldözö szíszletre gerjedve, megértte végre, hogy a föld kiváltságosainak egyike áll előtte, az a titokzatos, csaknem agy-rémes lény, az a hatalmas manü, a kihez az esdekies, rámködös, könyörgés, imádság csak miniszter-papironon száll föl, a ki olyan magasan áll, hogy a földhözragadtak soha sem látják, olyan fénséges, hogy nevét csak halkán, meghunyászkodott félelemmel és kába áhítattal ejük ki: A Miniszter! — Szegény Valmajour úgy összezavarodott, hogy alig értette a jóakarú szavakat, a melyekről Roumestan elküldte, meghagyta neki, hogy csak két hét múlva jöjjen el megint, mikor majd a miniszterteremben lesz. — Jó... jó... jó, miniszter uram... Hátrátra ment Kifé, elkáprázta a randjelke fényétől és az átváltozott Numa szokatlan arczképezésétől. Emennek jól esett ez a hirtelen meg-félelemes, a mely búszkéd tette arra, a mit előt fogva az ő miniszteri képé-nek nevezett, fénségesen kibgyesztett alsó ajkával, kimért, tagjelző-sével, szemöldökének komoly összevonásával. (Folytatás következik.)

* Utánnomás tilos. Más nyelvekre való fordítás ügyben felvilágosítást ad Th. Michaelis ur, Paris, Rue de Valenciennes Nr. 45, 47.

